

Můžete o tom mluvit s psychologem.

Jednou jsem byl u psycholožky. Bylo to ještě na dětské onkologii v Brně a ta paní psycholožka mi sdělila, že má taky nevyléčitelnou nemoc a taky umírá. Dva týdny zpátky jsem se dozvěděl, že už tady není. To byla strašně milá paní, která si se mnou o tom povídala, ale byl to spíš takový pokec. Tohle byl jediný kontakt. Všechno to zpracuju sám. Mám silnou hlavu a se vším jsem se nějak vypořádal.

Zároveň jste mi říkal, že naši otevřenou konfrontaci musíte zpracovat. Co vám jede hlavou?

Já беру svůj mozek jako počítač, který dostává informace a všechno filtruje. Teď už je to nějaká doba, co jste mi všechny věci řekla a už jsem je nějak vstřebal. Ten můj počítač v hlavě to vyfiltroval, špatné informace dal pryč a dobré si z toho vzal. Takže to, že jste mě takhle konfrontovala, tak jsem se z toho dostal dobře. Viděl jsem to i v nějakých podcastech, jak to vědci takhle přirovnávali. Ono to tak fakt opravdu je.

Co bylo úlevné nebo vám naopak zamotalo hlavu? Sama bych to chtěla pochopit.

Určitě mě trochu překvapilo, jak jste na mě hnedka vyběhla se smrtí. Nebála jste se mířit přímo na tělo, říct, že umřu. Jste vlastně první člověk, který mi to řekl na tělo. Já to sice říkám všem lidem v okolí, ale nikdo si neumí připustit, že tady prostě nebudu. Vy jste byla první člověk, který si to dokázal připustit a řekl mi opravdu: Adame, ty tady nebudeš. Já jsem si řekl wow, jakože mi to konečně někdo řekl.

Ale já nemyslím a už vůbec bych si nedovolila říct, že tady nebudete.

Ne, ne, ne, ale já to tak jako беру, vlastně wow, konečně se s někým můžu bavit úplně otevřeně, na tělo. Jak jsem řekl, nikdo z mých blízkých nebo v mém okolí nedokázal myšlenku, že tady opravdu nebudu, tak zpracovat. Nebo mi to nějak nechtěli dát najevo nebo se o tom se mnou nechtěli úplně bavit. Každý jednou umře. Někdo má ten čas kratší a to je pointa i naší knížky. Takže proto mi to přijde zajímavé, jak jste mě s tímhle konfrontovala. I když to bylo příjemné i nepříjemné zároveň. Ta konfrontace s tou smrtí. Je to strašně těžké popsat.

Nerada bych vás psychicky rozbila.

To se nestane, to se nebojte. Sám na to ale nikdy nemyslím, že umřu. Já žiju den ode dne. A když vstanu a jsem v pohodě, tak žiju šťastný den. Nic se neděje. Když mě tady s tím konfrontujete, ono je to svým způsobem příjemné, že se bavíme otevřeně, ale na druhou stranu si vlastně mozek uvědomuje, ty vole, jako já tady v blízké době nebudu. Taky jsem si vzpomněl na případ maminky mojí bývalé přítelkyně, která byla v nemocnici a tam umřela. Já jsem si to vzal na sebe a říkám si, ale já nechci umřít takhle nedůstojně. Kdybych mohl a věděl bych, že mám poslední dny, tak bych chtěl radši eutanazii. A když už jsme narazili i na toto téma, tak absolutně nechápu, jak můžou politici vůbec rozhodovat o tom, jestli eutanazie jo, nebo ne. Oni sami v životě nebyli v téhle situaci.